

Momljačka je vzdihnila.

Godrnjavs je molčal. Saj tudi njemu ni bilo lahko. Nazadnje je imel Capljača celó rad. Kljub temu, da je nikoli ni naredil prave. Toda za vedno ne more ostati v brlogu.

Capljač se je poslovil od Šaparja, Švedrača in Cmokačke. Mati je zajokala.

Oče ga je spremil kos poti. Zdaj se mu je že pohladila jeza. Sinova usoda ga je malce skrbela. Pa saj je bilo še daleč do trde zime. Svet je velik. Ni, da bi se dalo živeti le v Hudi luknji.

»Človeka se ogiblji in volovjih rogov,« ga je poučil, ko sta se ločila.

Medvedek je samo prikimal. Bilo mu je grenkó pri srcu.

Izginil je v gozdu. Nikoli več ga ni biló v Hudo luknjo. Bajè je postal slaven medved in doživel visoko starost.

Podkamenski:

Prvo obhajilo.

Janezek pripoveduje:

»Oh, kako lepó bilo jel

Mama, ti ne veš!

Kajti sama k obhajilu

redkokdaj le greš.

Hostija, to kruhek bel je,

kruhek bel, droban.

V njej pa Jezus čisto cel je

dan na dan.«